

8

Voor mijn gevoel heb ik de hele nacht wakker gelegen. Ik ben wel vijf keer naar de wc geweest. Stiekem heb ik de laatste keer toch in de tuin geplast, omdat ik echt geen zin had om weer dat hele eind naar het huis te sjokken. Ik heb de lucht lichter zien worden, de vogels tot leven horen komen en geluisterd naar de eerste auto's die gingen rijden. Misschien kon ik niet slapen door de boomhut. Of door alle geluiden buiten. Of door mijn hoofd dat maar niet stil wilde worden. Eerst moest ik denken aan Twan en dat ik een slechte vriend ben omdat ik hem niet heb verteld over Dennie. Toen stelde ik me voor hoe het zal zijn om weer thuis te slapen. En ik dacht ook nog aan Margo. Ik zag voor me dat zij en Thomas zouden besluiten een frisse start te maken, dat ze dat niet wilden doen in dit huis waar ze zoveel hebben geruzied en daarom ergens ver weg opnieuw zouden beginnen en ik Twan nauwelijks nog zou zien. Dan zouden mijn dagen weer net zo lang en leeg zijn zoals toen Twan op vakantie was. Maar dan voor altijd.

Het matje naast me is leeg. Twan is alvast gaan douchen. Net als ik me wil omdraaien om nog wat te slapen, wordt er geroepen.

'Tijs! Twan!'

Het is de stem van mam. Wat doet ze hier?

Over de vloer van de hut kruip ik naar het raam en ik tuur de tuin in. Mam komt met grote passen op de boomhut af. Er loopt iemand naast haar: Dennie.

Ik duik onder het raam. Waarom heeft ze hém meegenomen?

'Jongens!' Mams stem galmt door de tuin. 'Ik heb een ontbijtje voor

jullie gemaakt. Zal ik het naar boven brengen of komen jullie in het gras picknicken? Ik heb ook een kleed meegenomen.'

Even denk ik erover om de ladder af te klimmen, haar en Dennie bij de arm te grijpen en ze de tuin uit te sleuren. Maar mam is sterker dan ik. En misschien wordt ze wel boos. En wie weet wat Dennie doet.

Toch moeten ze weg. Zo vlug mogelijk.

Ik ga uit het raam hangen en probeer zonnig te kijken. 'Hé, mam!' roep ik. 'Ha, Dennie.'

Hij steekt zijn hand op. Mam niet. Ze draagt een mand, zie ik nu.

'Je bent net te laat, mam,' lieg ik. 'Twan en ik hebben al gegeten.'

'O,' zegt ze. De teleurstelling staat op haar gezicht.

'Nou ja, er zit ook drinken in de mand en er zijn krentenbollen. Die zul je toch nog wel lusten? Anders kunnen jullie ermee lunchen.'

'O, ja. Dank je wel. Doei!' Snel verstop ik me onder het raam.

'Kom je even naar beneden?'

Er klinkt een plof. Aan het gekraak en gerinkel te horen is mam de mand aan het uitpakken.

'Ik wil graag een knuffel en horen of je goed hebt geslapen,' zegt ze.

'Prima geslapen!' lieg ik.

Het blijft stil. Zou ze zijn vertrokken? Voorzichtig kijk ik weer de tuin in. Mam kijkt me recht aan. Ze heeft haar handen in haar zij geplant.

Over de houten planken schuif ik naar de ladder. Beneden staat mam met open armen te wachten. Ik omhels haar. Als ze me eindelijk loslaat, heeft ook Dennie zijn armen gespreid. Dat slaat nergens op. Ik omhelsde mijn broer bijna nooit. Misschien één keer toen hij op schoolkamp was geweest en het voelde alsof ik hem een eeuwigheid niet had gezien. (Het was drie dagen.) Toch sla ik nu mijn armen om de robot heen. Eén tel, klaar. Mijn broer snapt vast dat ik dit alleen doe om mam en Dennie zo snel mogelijk weg te krijgen.

Mam aait me door mijn haar. 'Je ziet er moe uit. Hebben jullie wel geslapen?'

'Ja. En bedankt voor de mand, maar het is niet echt logeren als je moeder erbij is.'

Ze glimlacht. 'Dat snap ik, lieverd.' Ze geeft me een kus op mijn voorhoofd.

Gelukkig kust Dennie me niet.

'Ik wilde alleen wat lekkere dingen brengen. Voor nu of voor later, wat jullie willen. Neem straks de mand maar mee terug als...'

'Ciska! Ik hoorde je stem al.'

Mam draait zich om. Achter haar komen Thomas en Twan over het gras aanlopen. Het liefst zou ik door de grond zakken.

Als Thomas Dennie ziet, betreft zijn gezicht.

'O...' zegt Twan. Hij haalt een hand door zijn natte haar. 'Dit heb ik gezien op tv! Jullie hebben van Dennie een ro-'

Thomas geeft Twan een harde por met zijn elleboog. Dan houdt hij zijn arm voor hem, alsof hij hem wil beschermen. 'Je kwam kijken hoe het met je zoon gaat,' zegt Thomas tegen mam. Hij kijkt haar recht aan en doet of hij Dennie niet ziet.

Twan kan zijn ogen niet van Dennie afhouden.

Mams blik schiet van Thomas naar Twan en weer terug. Ze probeert te glimlachen. Haar mondhoek trilt. 'Ik kreeg het verzoek te vertrekken omdat het geen logeren is met mij erbij.'

'Daar kan ik me iets bij voorstellen,' zegt Thomas.

Het is stil. Hoog boven ons fluit een vogel.

'Nou...' verzucht mam. Ze knikt als zo'n hondje op de hoedenplank van een auto. 'Alles verder goed met jullie?'

'Prima,' zegt Thomas.

Op de lichtbol draait Dennies gezicht naar Thomas. 'Hoe gaat het met de kippen?' vraagt hij.

Heel langzaam, zonder zijn hoofd te bewegen, richt Thomas zijn ogen op Dennie. Maar hij geeft geen antwoord.

‘We kwamen alleen wat te eten brengen,’ zegt mam snel. Ze wijst naar de picknickmand. ‘Maar de jongens hebben al ontbeten, hoorde ik.’

‘Is dat zo?’ vraagt Thomas aan Twan.

Twan schudt zijn hoofd.

Mams mondhoek begint harder te trillen. Ze legt haar hand op mijn haar, maar het is een hand zonder gevoel. ‘Dan... heb ik dat verkeerd begrepen.’ Zachtjes knijpt ze in mijn hoofd. ‘Nou, ja. Ehm. We gaan maar. Kom, Dennie. Kunnen de jongens verder met logeren.’ Aan zijn arm trekt ze hem de tuin door.

‘Dag Tijs. Dag Thomas. Dag Twan,’ zegt Dennie.

Twan glimlacht. ‘Hij weet hoe ik heet!’

We kijken mam en Dennie na tot ze de hoek om zijn.

Het liefst wil ik wegrennen. Ergens in een gat gaan liggen waar niemand me kan vinden.

Twan staart me aan. ‘Waarom heb je dit niet verteld?’ vraagt hij.